तं दृष्ट्वा विस्मिताः सर्व्वे गन्धर्व्वाप्सरसाङ्गणाः। ऋषयश्चैव संसिद्धाः परं विस्मयमागताः।
अन्तरीक्षगतः कोऽयं तपसा सिद्धिमागतः। अधःकायोर्द्ध्ववक्त्रश्च नेत्रैः समभिरज्यते।
ततः परमधर्म्मात्मा त्रिषु लोकेषु विश्रुतः। भास्करं समुदीक्षन् स प्राङ्मुखो वाग्यतोऽगमत्।
शब्देनाकाशमखिलं पूरयन्निव सर्व्वशः। तमापतन्तं सहसा दृष्ट्वा सर्व्वाप्सरोगणाः।
सम्भ्रान्तमनसो राजन्नासन् परमविस्मिताः। पञ्चचूडाप्रभृतयो भृशमुत्फुल्ललोचनाः। १२५८
दैवतं कतमं ह्येतदुत्तमाङ्गतिमास्थितं। सुनिश्चितमिहायाति विमुक्तमिव निस्पृहं।
ततः समभिचक्राम मलयं नाम पर्व्वतं। उर्व्वशी पूर्व्वचित्तिश्च यं नित्यमुपसेवतः।
तस्य ब्रह्मर्षिपुत्रस्य विस्मयं ययतुः परं। अहो बुद्धिसमाधानं वेदाभ्यासरते द्विजे।
अचिरेणैव कालेन नभश्चरति चन्द्रवत्। पितृशुश्रूषया बुद्धिं संप्राप्तोऽयमनुत्तमां।
पितृभक्तो दृढतपाः पितुः सुदयितः सुतः। अनन्यमनसा तेन कथं पित्रा विसर्ज्जितः। १२६०
उर्व्वश्या वचनं श्रुत्वा शुकः परमधर्म्मवित्। उदैक्षत दिशः सर्व्वा वचने गतमानसः।
सोऽन्तरीक्षं महीञ्चैव सशैलवनकाननां। विलोकयामास तदा सरांसि सरितस्तथा।
ततो द्वैपायनसुतं बहुमानात् समन्ततः। कृताञ्जलिपुटाः सर्व्वा निरीक्षन्ते स्म देवताः।
अब्रवीत्तास्तदा वाक्यं शुकः परमधर्म्मवित् पिता यद्यनुगच्छेन्मां क्रोशमानः शुकेति वै।
ततः प्रतिवचो देयं सर्व्वैरेव समाहितैः। एतन्मे स्नेहतः सर्व्वे वचनं कर्त्तुमर्हथ। १२६५
शुकस्य वचनं श्रुत्वा दिशः सर्व्वाः सकाननाः। समुद्राः सरितः शैलाः प्रत्यूचुस्तं समन्ततः।
यथाज्ञापयसे विप्र बाढमेवं भविष्यति। ऋषेर्व्याहरतो वाक्यं प्रतिवक्ष्यामहे वयं।
इति श्रीमहाभारते शान्तिपर्व्वणि मोक्षधर्म्मपर्व्वणि शुकाभिपतने चतुस्त्रिंशदधिकत्रिशतोऽध्यायः ॥ ३३४ ॥
॥ भीष्म उवाच ॥ इत्येवमुक्त्वा वचनं महर्षिः सुमहातपाः। प्रातिष्ठत शुकः सिद्धिं हित्वा दोषांश्चतुर्व्विधान्।
तमो ह्यष्टविधं हित्वा जहौ पञ्चविधं रजः। ततः सत्त्वं जहौ धीमांस्तदद्भुतमिवाभवत्।
ततस्तस्मिन् पदे नित्ये निर्गुणे लिङ्गवर्जिते। ब्रह्मणि प्रत्यतिष्ठत् स विधूमोऽग्निरिव ज्वलन्। १२६१०
उल्कापातो दिशां दाहो भूमिकम्पस्तथैव च। प्रादुर्भूतः क्षणे तस्मिंस्तदद्भुतमिवाभवत्।
द्रुमाः शाखाश्च मुमुचुः शिखराणि च पर्व्वताः। निर्घातशब्दैश्च गिरिर्हिमवान् दीर्य्यतीव ह।
न बभासे सहस्रांशुर्न जज्वाल च पावकः। ह्रदाश्च सरितश्चैव चुक्षुभुः सागरास्तथा।
ववर्ष वासवस्तोयं रसवच्च सुगन्धि च। ववौ समीरणश्चापि दिव्यगन्धवहः शुचिः।
सशृङ्गे प्रथमे दिव्ये हिमवन्मेरुसम्भवे। संश्लिष्टे श्वेतपीते द्वे रुक्मरूप्यमये शुभे। १२६१५
शतयोजनविस्तारे तिर्य्यगूर्द्ध्वञ्च भारत। उदीचीं दिशमास्थाय रुचिरे संददर्श ह।
सोऽविशङ्केन मनसा तथैवाभ्यपतच्छुकः। ततः पर्व्वतशृङ्गे द्वे सहसैव द्विधाकृते।
अदृश्येतां महाराज तदद्भुतमिवाभवत्। ततः पर्व्वतशृङ्गाभ्यां सहसैव विनिःसृतः।